

דָם הַנְּדָה פֶּרֶק שְׁבִיעִי נִדְהָ

(א) יצאת קה"ק, (ב) נעלה יע"ן; (ג) מנינה יל. נפי' כחוס' מיר נב. ד"ה מ"ש; (ד) טהרות פ"ט מ"ט לעיל (ה) נ"ז ס"ח: חולין פ"ג, (ו) נ"ז ס"ט; (ז) לעיל ג. (ח) גי' רש"י: שיהא יוכל להיות לה, (ט) ונחגיגה יל. ד"ה הא מילי דתמי שפעין מניה עד מילי דתמי קרלי כתיב; (י) לעיל ג.ג.

תורה אור השלם

1. דברו אל בני ישראל ואמרתם אליהם איש איש כי יתקף זב מבשרו וזב טמא הוא: ויקרא טו ב
2. אלה השמים לכם בכל השנה כל הנגע בהם במקום ויקרא עד הקרב: ויקרא יא
3. ואת תיקה טמאה בזוהר רב בשרו את זבובו ואתם בשרו מזוהר טמאה הוא: ויקרא טו ג
4. וכי יקח חוב בשהור ובכס בגדיו ויחזין במים וטמא עד הקרב: ויקרא טו ה
5. וכי ימות חן בהקמה אשר היא לכם בשעה הגנע בבגלתה וטמא עד הקרב: ויקרא יא לט

גליון הש"ס

רש"י ד"ה טומאת קרב בו טמא בנגע ע"י פ"ב מ"ב דלהלכה ובהע"כ שס. ועי' כהנ"ג פ"ד מ"ה דטהרות י"ע:

לעוי רש"י

פרו"ט. קרפדה. בו"ט. קרפדה.

ממקום טומאה. ממקום שזוהר יוצא שהוא טמא נשכניו: **דס היוצא מפי אמהו.** של זב גמור יליף ליה לקמן דטהור: **יכול דס היוצא מפי.** של זב יהא נדון כרוק ודס היוצא מפי אמתו יהא נדון כזב: **ואיפוך אלה.** חזת לרבות דס והוא להוציא מי רגלים: **שמעגל.** מתאסף רגל כחמד ואח"כ יוצא כגון רוק ומי רגלים ושכנת זרע: **דס אין מתעגל ויוצא דכי אמת קמא קמא נפיק:** וחזור ונבלע. כשאינו מוציא: **אף כל כו.** כגון סילון של מי רגלים חוזר ונבלע יצא דס שאינו מתעגל ויוצא חלב אע"ג שמתעגל אינו חוזר ונבלע: **ושלדו.** דפוס לורמו: **קיימת.** שלא נשבר ונתפור: **ככולו.** נשכולו שלם טמא אפילו יבש: **כהס.** נשכלים כתיב (ויקרא יא) כל הנוגע בהס: **מסס.** וכל אשר יפול עליו מהס צמותס יטמא (שס): **זבוגי.** פרו"ט הנמלאים יבשים צמחואו והוא זב ויש שקרין אותו נבלע"ו צו"ט: **מסווא.** בליה ונרקבת: **רי.** כעין ריר שהוא לה כמו (שמואל ב כה) ויורד רירו על זקנו: **סחילסו אע"פ שאין סופו.** אין לר"ך שיהו המים פושטין בסוף כשילנה מעת לעת: **יהודה בן נקוסא אומר.** אין לר"ך שיהו המים פושטין בסוף אכן יהו על השך נמעת לעת אע"פ שאין סופן וקוללה היא דלוי לא הדכ דכתי טהור ונבלע אף כל מתעגל ויוצא וחוזר ונבלע יצא דס שאינו מתעגל ויוצא אינו חוזר ונבלע ונילף מזוהר מה זבוב שאין מתעגל ויוצא מטמא אף כל אמר רבא מזוהר ליבא למילף שכן גורם טומאה לאחרים: **והשרץ:** אמר ריש לקיש ששרץ שיבש ושלדו קיימת טמא והאגן תנן מטמאין לחין ואין מטמאין יבשין אמר רבי זורא לא קשיא דהא ככולן הא במקצתן דתניא א"ר יצחק ברבי ביסנא אמר רבי שמעון בן יוחי בהם יכול ככולן ת"ל מהם אי מהם יכול במקצתן תלמוד לומר בהם הא כיצד כאן בלח כאן ביבש אמר רבא הני זבוגי דמחוזא כי שלדן קיימת טמאין ואמר ריש לקיש ששרץ שנשרף ושלדו קיימת טמא מיתבי (ה) **הנמצא שרץ שרוף על גבי הזיתים וכן מטלית המהווא טהורין שכל הטמאות כשעת מציאתן א"ר זורא לא קשיא הא ככולן הא במקצתן דתניא אמר רבי יצחק ברביסנא משום ר"ש בן יוחי בהם יכול ככולן ת"ל מהם אי מהם יכול במקצתן ת"ל בהם הא כיצד כאן בשרוף כאן בשאינו שרוף: מטמאין לחין:** זב דכתיב ב'רר בשרו כיחו וניעו ורוקו דכתיב י'כי ירוק הזב כעין רוק שרץ (ב) **במותם אמר רחמנא כעין מיתה שכבת זרע (ה) הראויה להזריע נבלה דכתיב (ב) כי ימות כעין מיתה:** אם יבולין להשרות: בעי רבי ירמיה תחילתו וסופו כפושטין או דלמא תחילתו אף על פי שאין סופו ת"ש רשב"ג אומר צריכין שיהו פושטין מעת לעת: רבי יוסי אומר בשר המת כו': אמר שמואל טהור מלטמא בכזית אבל מטמא טומאת רב תניא נמי הכי רבי יוסי אומר בשר המת שיבש ואין יכול לשרות ולחזור כמות שהיה טהור מלטמא בכזית אבל טמא טומאת רב: **בתנ"י (ה) השרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע עד שיאמר בדרקתי את המבוי הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת כבוד וכן כתם שנתמא בחלוק מטמא למפרע עד שיאמר בדרקתי את החלוק הזה ולא היה בו כתם או עד שעת הכבוד ומטמא בין לח בין יבש ר"ש אומר (ה) היבש מטמא למפרע והלח אינו מטמא אלא עד שעת שיהא יכול לחזור ולהיות לח: (ג) איבעיא להו עד שעת כבוד חזקתו ברוק או דלמא חזקתו מתכבד ומאי נפקא מינה דאמר כביד ולא בדיק אי אמרת חזקתו ברוק הא לא בדיק וטהרות דנקמי כבוד נמי טמאין ולי אמרת כו':**

דס היוצא מפי טהור. צפרק מלות חלילה (יצמות דק קה). מוקי צמות דלוי לאו הכי טמא משום לחזיוני הרוק: **דס היוצא מפי האמה.** ואס תאמר הא כבר ממעטין צריש צנות כותים (לעיל דף לז): **איש מאודס ויש לומר דהיינו דאין נעשה זב ע"י ראיית אדם חלל אם כבר נעשה זב ליהוי דס היוצא מפי האמה טמא כמו רוקו ולכן לר"ך קרא הכה למעוטי: וזאת דרבות מימי רגליו צמומאה.** מו"י דוחסת קדריש כי היכי דלרשיני לעיל כיחו וניעו מו"י דוכי ירוק אכל זאת בכל דוכתי אמת למעוטי והאי זאת נמי אמת למעוטי דכתיב מנריך נמי מיעוטי זאת וטמא הוא חד למעוטי זעה וליהא סרוחה וחד למעוטי דס היוצא מפי ומפי האמה:

מה רוק שמתעגל ויוצא בו. מכח ריבויא דוכי ירוק הזב צטהור וקרלי הוה ממעטין כוליה כיחו וניעו ומי רגלים מניחם הוא כמו דס היוצא מפי האמה ואת ולמה לי מרי קרלי וכי ירוק לכיחו וניעו חזת למי רגלים וי"ל דמוכי ירוק לא הוה דרשינן אלא כיחו וניעו שיוצא דרך הפה או מי האף נמי לרבי יוחנן דמי כמו רוק מוחסת לא הוה מרבינן אלא מי רגלים שיוצאין מפי האמה כמו זב דקרא דוחסת גבי זב כתיב או משום דכאין ממקום טמא מניה קשה דמשמע דהוה מרבינן סלכ האשה מוחסת אס היה חוזר ונבלע ואמאי והא אפילו כיחו וניעו לא הוה מרבינן מוחסת אי לא ריבויא דוכי ירוק ולר"ך לומר דלי לא ריבויא דוכי ירוק הוה מוקמינן חזת לכיחו וניעו דוקא דלוי כעין רוק אכל השתא דכתיב וכי ירוק אייתר חזת לכל דבר המתעגל ויוצא וחוזר ונבלע: **וינילף מו"ב.** אי זיכה לאו מעין הוה דנעיה היא צפרק צנות כותים (לעיל דף לז): **אי בהם אי מהם כו.** ואע"ג דמהאי דקס ומהס דרשינן צפ"ק דחגיגה (דף יא). שיעורו כנעדהה התם אסמכתא הוה דשיעוריס הלכה למשה מסיני: **שרץ שנשרף.** ק"ק דלח עריב יבש ושרוף כהני הדדי דממד קרא קדריש להו: **שכבת זרע בראויה להזריע.** ואס תאמר והלא (ה) שכבת זרע שאינו יורה כחן אינו ראוי להזריע ומטמא ויש לומר דמינן ראוי להזריע צעינן ואפי' שאינו יורה כחן כיון שהוא לח חשיב מינן שכבת זרע הראוי להזריע: בגומא

תום הרא"ש
דס היוצא מפי טהור. בפרק מצות חליצה מוקי לה בשורת דאי לאו הכי טמא משום צמחואי הרוק. דס היוצא מפי האמה. א"ע"ג דהמעטין ליה ב' בנות כותים היינו לענין שאינו נעשה זב ע"י אותו דס והכא איצטרך קרא אם כבר הוא זב שאינו טמא כמו דרוק: **וזאת** לרבות מימי רגליו וניעו היינו ודעתא אחרת וזאת למעט ברעילי בפרק יוצא דופן זאת היא העולה הרי אלו ג' מיעוטי. וכה"ג פ"ד פ"ק ודוחסת בכל אתר מן להוציא וכן לרבות. וי"ל דזאת נמי הוה מיעוטא ומו"י דזאת קא דריש כדררשינן לעיל כיחו וניעו ומו"י דוכי ירוק. ובתי"י דרשינן האי זאת למעוטי זעה וליהא סרוחה והרעי: **מה רוק מתעגל ויוצא וחוזר ונבלע.** והימה למה לי קרא לרבות כיחו וניעו ומימי רגליו הא הוי דמוכי דרוק שמתעגלין ויוצאין וחוזרין ונבלעין וי"ל דאפי' לא מרבינן אי לאו דכתיב בהדיא דהוה ממעטין להו מהוא טמא כי היכי דהמעטין מניה דס היוצא מפי ומפי האמה. והימה למה לי תרי קראי וכי ירוק לכיחו וניעו וזאת למי רגלים וי"ל דאי לאו בריא דוכי הוה מוקמינן וזאת לכיחו וניעו דרוקא היצאינן מן הפה כמין רוק. אבל השתא דכתיב וכי אייתר וזאת לרבות כל דבר שמתעגל ויוצא וחוזר ונבלע: ניילף מו"ב. ב' בנות כותים מיבעיא ליה א' מקום זיבה מעין הוא או לא והכא פ"ך אי לא מעיין הוא: **אמר ריש לקיש שרץ שנשרף ושלדו קיימת טמא.** א"ע"ג דאמר ריש לקיש שרץ שיבש הו"א נשרף גרע טפי. ומיהו לענין לרבייהו מקרא שקולין הן:

יב א מו"י פ"א מהל' משכב ומושב הלכה טו:
ב ג ד מ"י פ"ד מהל' אמות הטהומה הלכה יב:
כא ה מ"י שס פ"ט הלכה י:
כב ו מ"י פ"ב מהלכות משכב ומושב הלכה ז:
כג ד מ"י פ"ח מהלכות אמות הטהומה הלכה ז:
כד ה מ"י פ"ג מהלכות משכב ומושב הלכה ז:
כה ז מ"י פ"ח מהל' אמות הטהומה הלכה ז:
ה

תום הרא"ש

דס היוצא מפי טהור. בפרק מצות חליצה מוקי לה בשורת דאי לאו הכי טמא משום צמחואי הרוק. דס היוצא מפי האמה. א"ע"ג דהמעטין ליה ב' בנות כותים היינו לענין שאינו נעשה זב ע"י אותו דס והכא איצטרך קרא אם כבר הוא זב שאינו טמא כמו דרוק: **וזאת** לרבות מימי רגליו וניעו היינו ודעתא אחרת וזאת למעט ברעילי בפרק יוצא דופן זאת היא העולה הרי אלו ג' מיעוטי. וכה"ג פ"ד פ"ק ודוחסת בכל אתר מן להוציא וכן לרבות. וי"ל דזאת נמי הוה מיעוטא ומו"י דזאת קא דריש כדררשינן לעיל כיחו וניעו ומו"י דוכי ירוק. ובתי"י דרשינן האי זאת למעוטי זעה וליהא סרוחה והרעי: **מה רוק מתעגל ויוצא וחוזר ונבלע.** והימה למה לי קרא לרבות כיחו וניעו ומימי רגליו הא הוי דמוכי דרוק שמתעגלין ויוצאין וחוזרין ונבלעין וי"ל דאפי' לא מרבינן אי לאו דכתיב בהדיא דהוה ממעטין להו מהוא טמא כי היכי דהמעטין מניה דס היוצא מפי ומפי האמה. והימה למה לי תרי קראי וכי ירוק לכיחו וניעו וזאת למי רגלים וי"ל דאי לאו בריא דוכי הוה מוקמינן וזאת לכיחו וניעו דרוקא היצאינן מן הפה כמין רוק. אבל השתא דכתיב וכי אייתר וזאת לרבות כל דבר שמתעגל ויוצא וחוזר ונבלע: ניילף מו"ב. ב' בנות כותים מיבעיא ליה א' מקום זיבה מעין הוא או לא והכא פ"ך אי לא מעיין הוא: **אמר ריש לקיש שרץ שנשרף ושלדו קיימת טמא.** א"ע"ג דאמר ריש לקיש שרץ שיבש הו"א נשרף גרע טפי. ומיהו לענין לרבייהו מקרא שקולין הן:

תום הרא"ש

יב א מו"י פ"א מהל' משכב ומושב הלכה טו:
ב ג ד מ"י פ"ד מהל' אמות הטהומה הלכה יב:
כא ה מ"י שס פ"ט הלכה י:
כב ו מ"י פ"ב מהלכות משכב ומושב הלכה ז:
כג ד מ"י פ"ח מהלכות אמות הטהומה הלכה ז:
כד ה מ"י פ"ג מהלכות משכב ומושב הלכה ז:
כה ז מ"י פ"ח מהל' אמות הטהומה הלכה ז:
ה

יבולין להשרות: בעי רבי ירמיה תחילתו וסופו כפושטין או דלמא תחילתו אף על פי שאין סופו ת"ש רשב"ג אומר צריכין שיהו פושטין מעת לעת: רבי יוסי אומר בשר המת כו': אמר שמואל טהור מלטמא בכזית אבל מטמא טומאת רב תניא נמי הכי רבי יוסי אומר בשר המת שיבש ואין יכול לשרות ולחזור כמות שהיה טהור מלטמא בכזית אבל טמא טומאת רב: **בתנ"י (ה) השרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע עד שיאמר בדרקתי את המבוי הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת כבוד וכן כתם שנתמא בחלוק מטמא למפרע עד שיאמר בדרקתי את החלוק הזה ולא היה בו כתם או עד שעת הכבוד ומטמא בין לח בין יבש ר"ש אומר (ה) היבש מטמא למפרע והלח אינו מטמא אלא עד שעת שיהא יכול לחזור ולהיות לח: (ג) איבעיא להו עד שעת כבוד חזקתו ברוק או דלמא חזקתו מתכבד ומאי נפקא מינה דאמר כביד ולא בדיק אי אמרת חזקתו ברוק הא לא בדיק וטהרות דנקמי כבוד נמי טמאין ולי אמרת כו':**